

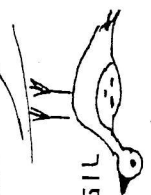
כ"צ

ס"מ צדד הצפון

לצורך להפיק

כל הפיצול?

מתוך "סוללים ובני אדם"
בעריכת משלח יאסי.

קורא בשמו. פקח הנער עיניו וראה שהציפור
המתנתעת ניצבת על ענף מולי.
— "מה ברצונך? היודעת את לדברך?" קרא הנער
בהשתוממות.

— "כן, אני יודעת לדבר ואני מוכנה אף לעזור לך,
אך תחילה עליך לסייע לי. אם תשיג אולר יפה כדי
לנקות בו את מקורי ואת רגלי אשב ללא ניע ואניח לך
לפזר מלה על זנבי."

למחרת יצא הנער ללקט דובדבנים ולמכור אותם.
כך עשה עד שאצב די כסף לרכישת אולר. אחר-כך חזר
ליער לחפש את הציפור. עוד הוא מתבונן אנה ואנה
והנה הציפור מולי. התבוננה הציפור באולר ואמרה
בשמצנות: "אין זה אולר החולם ציפור יפה כמוני. אין
לו אפילו ידיה של זהב." התעופפה הציפור ונחתה על
ענף.

היה הנער מאוכזב מאוד ודמעות נקוו בעיניו. "אנסה
להשיג אולר עם ידיה זהב," אמר.
— "לא. אין צורך באולר," אמרה הציפור. "במקום
זאת אחיה מוכנה לקבל מחלת שלג."
החל הנער לגלף באולרו כפות עץ, מזלגות ומפצים
אחרים נאים מאוד למראה, עד כי הצליח למכור אותם
ללא כל קושי. בתוך חודשים אחדים צבר כסף די הצורך
לרכוש מחלת שלג חזקה וטובה. שב הנער וחזר ליער
ובקול גדול קרא: "הרי לפניך המחלת שביקשת."
ירדה הציפור מעל ענף חלץ, התבוננה במחלת
ובחנה אותה מכל עבר. לבסוף אמרה בקול מתנשא:

— "אם לא תמלא מבוקשי לא אתן לך לזרות מלה
על זנבי," השיבה הציפור בשלוות נפש והתעופפה לה
מבעד לחלון.

הנער היה רגיל כבר לעבוד קשה ובשקדנות, והחליט
שאם עלה בידו להשיג כל-כך הרבה, יעשה מאמץ נוסף
וימלא גם את פקודתה זו של הציפור. שנים אחדות
חלפו בעמל קשה ומפור עד שיום אחד עמדו בארמונו
שלוש תיבות מלאות מטבעות זהב.

יצא הנער ליער והביא עמו את הציפור בפעם השנייה
לארמונו. בחנה הציפור את תיבות הזהב ואמרה לנער
בשביעות-רצון: "זה מספיקו עכשיו תוכל לפזר מלה
על זנבי."

הרגע המיוחל הגיע. בחיך על פניו הכניס הנער את
ידו לכיסו ולקח מלוא-הכף מלה. ישבה לה הציפור
בשקט והוא זרה מלה על נוצות זנבה.

— "מה משאלתך?" ביקשה הציפור לדעת.
ואמנם, מה לבקש? במשך שנים אחדות עמל הנער
כה קשה עד שנשתכחו מלבו משאלותיו הראשונות.
— "אחת, שתיים ... החלה הציפור לספור.
— "רגע, רגע, עלי לחשוב." אך על אף שהתאמץ לא
הצליח להעלות במוחו רעיון טוב ומשאלה.
— "שלוש," סיימה הציפור למנות ובמשק כנפיים
ניערה את המלה מעל זנבה, התעופפה, ולבסוף נחתה
לה על אדן החלון ופרצה בצחוק עליז.
"את מכעיסה אותי מאוד," אמר הנער בזעם, "עכשיו
אני יודע מה ברצוני: ברצוני לקנות רובה ולירות בך!"

